

REDEMPTION

«The Origins Of Ruin»

InsideOut/VME

WJeg ble helt bergtatt av Redemptions forrige album, «The Fullness Of Time». Ray Alders vokallinjer var nesten, men bare nesten, like vakre som Eric Adams' på siste Manowar. Musikken var akkurat passe mye prog, uten å overdriive på noen måte – det var nesten så man ville poengtere at denne kunne gjort like mye furore som platen Aaslie har valgt å være sentimetal over i denne utgaven av bladet, hadde den kommet for 15 år siden.

Så er det den vanskelige tredjeplassen da (bandets første var for øvrig uten Alder, men et godt skudd på mål den og). Det meste er på plass denne gangen også, men det er rett og slett ikke like bra. Ikke synger Alder like godt – det vil si; han har ikke de vokallinjene som sist – og høres ikke like inspirert ut. Låtmaterialet er hakket svakere også, uten at du roper «ulv, ulv» av den grunn. Når det er sagt, er dette på ingen måte noe middelmådig album – det forrige var bare så forbasket bra. Redemption definerer begrepet progpower-metal, i likhet med en viss gjeng fra Skien. «The Origins Of Ruin» er nok et tyngre album enn sist, så de som vil ha litt mer knus enn taktomslag vil sikkert finne denne vel så bra. Platen er et sikkert stikk for fans av Dream Theater, Pagan's Mind, Fates Warning og Threshold, hvis noen skulle være usikre på hvor i det musikalske landskapet Redemption befinner seg.

- Frode Johnsrud -

2 Hva er dette? På det peneste kan jeg vel si at jeg ikke liker denne platen og desto mindre bandet. Vokalisten er like inspirert som en gulrot i suppegrøt, og det sier vel det meste. (Anders Oddsberg)

3 Kanskje et hakk svakere enn sist, men jeg liker prog metal jeg. (André Aaslie)

4 Brukbar prog metal fra Redemption dette, men stilmessig er det dessverre ikke helt min gate, for å si det sånn. (Bjørn Nørsterud)

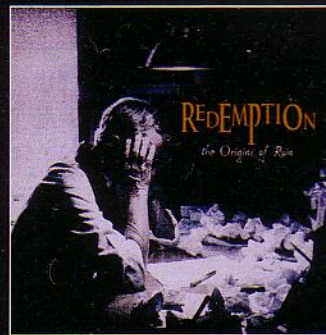
3 Hm, jeg er ikke helt fornøyd med denne, den forrige var da mye sterkere? Tidvis god prog metal som fungerer, men også litt for kjedelige låter innimellom. (Frode Øien)

4 Ray Alder har en markant og god stemme, og det finnes utvilsomt mye god teknisk musikk her. Litt for sterilt til at jeg klarer å la meg imponere helt, men skal man ha sin daglige dose teknisk prog, gjør man ikke mye feil her. (Håkon Grav)

4 Her har vi prog metal det er enkelt å like. Passe sofstikert spill, omkransa av relativt gode låter, or noe som har det med å fungere. Det er også tilfellet for Redemption. (Jan Dahle)

3 Jeg synes ikke denne når helt opp mot forgjengeren «The Fullness Of Time». Låtene festet seg bedre sist, og vokalist Ray Alder later til å gå litt på tomgang om dagen. (Leif Kringleen)

3 Jeg har alltid hatt sans for Ray Alders vokal, og han leverer for så vidt værene igjen. Musikalsk er det litt ujevnt, de mest proga partiene låter påtatt, men det finnes også en del kule ting her. Litt snerpete får man dog være. (Torgeir P. Krokfjord)

kraftig overdrivelse. Jeg synes både tekster og melodier blir litt vel patetiske, og jeg kan bare ikke fatte at de selv synes dette er godt nok til å slippes på markedet. Melodios hardrock, javel, men langt i fra det jeg forbinder med kvalitet.

- Frode Øien -

MAGNUM

«Princess Alice And The Broken Arrow»

Steamhammer/PLAYGROUND

WSar man det. Dette må da være Magnums beste album på ganske så lenge? Det to skivene som har kommet etter comebacket, «Breath Of Life» og «Brand New Morning», har vært av relativt middelmådig art selv om sistnevnte, i form av «We All Run», inneholdt en skikkelig toppplåt. En låt i helt samme klasse mangler denne gangen, men «Princess Alice And The Broken Arrow» (fantastisk tittel og fantastisk cover forresten) er et langt jevner album. Faktisk sliter jeg å finne låter som stikker seg ut. Det

pompøse åpningssporet «When We Were Younger» er flott, men det er også riffpregede «Out Of The Shadows» samt den melankolske melodibomben «Desperate Times». Tony Clarkin viser seg igjen som en svært solid låtskriver, og selv om uttrykket nok er mindre symfonisk og storslått enn på skiver som «On A Storyteller's Night» og «Vigilante», holder han seg rimelig tro til uttrykket bandet har hatt de siste tjue årene. Bob Catley synger som vanlig bra, og er du glad i lett svulstig, melodios hardrock, vil dette sannsynligvis fortone seg som en drøy times lang lykkepille.

- Leif Kringleen -

MARYSCREEK

«Some Kind Of Hate»

MTM/BONNIER AMIGO

WMed «A Little Bit Of Everything» åpner svenske MarysCreek sitt debutalbum på en aldeles overbevisende måte. Dette er tøft, gitarbasert og melodiøst, og sjelden har man hørt en MTM-utgivelse sparke slik ifra seg. Melodiene og gitarene fortsetter deretter å styre lydbildet selv om åpningssporet aldri helt kan matches. Vi snakker likevel om ei perle innen melodios hardrock, der den ene allsanglåten overtar for den andre. «There Is No God» er tung og herlig, og det er kombinasjonen av tyngde og melodi som er MarysCreeks store styrke. Dette viser seg gang etter gang, og gir du «New Religion» en sjans skjønner du det kjøpt. I det hele tatt er dette en solid plate som enhver fan av melodios hardrock bør eie. Det finnes rett og slett ingen grunn til å opparbeide noen form for hat når du hører MarysCreek.

- Jan Dahle -

MIDDIAN

«Age Eternal»

Metal Blade/INDIE DISTRIBUTION

WMike Scheidt bestemte seg for å oppløse Yob og starte på nytt med et annet navn, og her har vi resultatet av hans eskapader. Sammen med Scott Hedrick og Will Lindsay har han snekret en plate som holder til i et doompregt landskap i landet mellom Neurosis og Today Is The Day. Låtene er lange og tunge som bly, da sier det seg selv at de ofte spiller i sirup. Dette er

en plate som er veldig opp og ned, noe av materialet er helt topp, mens annet er langtekkelig og småkjedelig. Det er litt leit at de tyner en del av låtene litt for lenge i ny og ne, hadde de ikke gjort det så ville dette vært en fabelaktig debutplate.

- Anders Oddsberg -

MONSTROSITY

«Spiritual Apocalypse»

Metal Blade/INDIE DISTRIBUTION

WDet har vært relativt stille rundt Monstrosity de siste årene, og jeg er nesten overrasket over at Metal Blade fremdeles har holdt fast ved bandet i sin endeløse strøm av forutsigbare metalcore-band. Nå kan faktisk ordet forutsigbart brukes om Monstrosity også, for dette er så typisk death metal at man ikke leter på et øyebryn en gang. Det er på ingen måte dårlig, men det er dessverre ikke altfor spennende heller. Selvfølgelig er «Spiritual Apocalypse» verdt fire poeng, det er teknisk, det er velspilt, vokalen er grim, men det lille

ekstra mangler altså nok én gang.

- Bjørn Nørsterud -

MORSE, ALAN

«Four O'Clock And Hysteria»

InsideOut/VME

WBroren til Neal Morse ble ikke frelst, og fortsatte i moderbandet mens pila egentlig gikk litt nedover (tross opptur med siste Spock's Beard). Broren til Alan Morse ble frelst, begynte for seg sjøl, og pila gikk mot alle forventninger oppover (siste Neal Morse er hans absolutte svansesang i karrieren). Broren til Neal Morse bør egentlig holde seg i Spock's Beard der han kan få hjelp av de andre i bandet, dette er nemlig musikk som tåler mørkelappen heis-prog. Joda, det er mye Spock's Beard å spore her, men hele tiden sitter jeg med følelsen av at det meste her er leftovers fra hovedbandet. Og er det noe jeg hater med soloprojekter, så er det akkurat det. Hva er poenget med en soloutgivelse hvis man ikke skal gjøre noe annerledes? For første gang i Spock's Beard-relatert sammenheng kan jeg ikke anbefale innkjøp, litt trist og litt som forventet egentlig.

- André Aaslie -

NAE'BLIS

«Sketches Of Reality»

Northern Silence/IMPORT

WMagnus Wohlfart heter den svenske hjernen bak dette prosjektet, et prosjekt han åpenbart benytter for å kanalisere sine depressive sider i livet. Platen består av fire låter fordelt på 52 minutter, og du skal være ganske tålmodig for å komme deg psykisk helskinnet gjennom hele denne skiva uten pause. Et annet sted i bladet har jeg beskrevet hvorfor norske Katharsis mestrer å holde på lytterens interesse gjennom en ti minutter lang komposisjon. Mr. Wohlfart innehar ikke de samme kvaliteter rent strukturmessig, det kvernes altfor lenge på hver ide, og når da heller ikke ideen er av den mest spennende karakter, ja så blir det rett så uutholdelig etter hvert. Innimellom lar jeg meg dog rive med på den depressive reisen, det er da tross alt en del som fungerer her. Bra forsøk, og bedre lykke neste gang.

- André Aaslie -

NAILDOWN

«Dreamcrusher»

Spinefarm/INDIE DISTRIBUTION

WDebuten fra denne unge finske gjengen, var stort sett bare tøv, og det samme kan definitivt sies om kvintettens andre affære. Bandet leverer en slags form for melodios death metal med små referanser til både In Flames og Children Of Bodom, men man har ikke en eneste god låt å by på. Knappt nok et eneste godt riff heller, her går det stort sett i bemerkelsesverdig lite

oppinnsom stakkatorriffing hele veien. Vokalisten varierer mellom ren sang og en mer snerrende variant uten at han klarer å levere noen av dem på særlig overbevisende vis. Det er mulig man fyller

på med alskens synth og elektronikk samt forvrenger vokalistsens stemme for å gjøre produktet mer interessant, men resultatet er snarere at det blir fullstendig uutholdelig å lytte til. Fra første til siste sekund er dette musikalsk vrøl fullstendig uten innlevelse og nerve.

- Leif Kringleen -

NEKROMATHEON

«We're Rotting EP»

Støy Music

WNår medlemmer fra Obliteration og Rabalder samler seg, blir resultatet skitten, oldschool thrash. På Denne EP'en høres bandet ut som en kryssning av Venom og Sodom, og for all del, det er faktisk ganske fett. Litt slitsomt blir det i disse ører, men for fans av denne typen metal bør dette være melk og honning i samme glass. Altså bra for kroppen, men en smule kvalmende.

- Bjørn Nørsterud -

NEVERLAND

«Schizophrenia»

Escape/BONNIER AMIGO

WProgressiv prog metal er hva disse sveitserne byr på, og tross poengsummen er det slett ikke ueffent mye av det som skjer her. Gutta kan absolutt spille og skiva har helt ålreit lyd, de fleste låtene er faktisk ganske gode også. Hovedproblemet her er at dette bandet, og denne platen, så til de grader aldri hadde eksistert om ikke Symphony X, Yngwie Malmsteen, Dream Theater og Adagio hadde gitt ut x antall utgaver av den først. Riffene er fengende, refrengene melodiøse og taktene skifter akkurat når de «skal» – akkurat som på de klassiske albumene til nevnte band. For ti-tolv år siden hadde jeg tissa i bukka av glede over å høre dette albumet, nå framkaller skiva heller pisspreik fra munnregionen.

- Torgeir P. Krokfjord -

OCEANS OF SADNESS

«Mirror Palace»

Scarlet/TUBA

WBelgiske Oceans Of Sadness opererer med inspirasjonskilder fra det meste av dagens metal-scene, og resultatet har da også blitt deretter. Det starter bra, moog-soloer og ekstremvokal er noe jeg kan like, men etter som låtene surrer og går glir dette over i anonymitets verden dessverre. Artig idé, svak fremførelse.

- Bjørn Nørsterud -

